

Arrest

nr. 115 874 van 18 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 december 2012 waarbij de machtiging tot verblijf van onbeperkte duur beëindigd wordt.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 9 juli 2013 met referentnummer 32724.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 december 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het Bestuur besliste op 13 december 2012, conform artikel 13, § 2*bis* van de vreemdelingenwet, een einde te stellen aan verzoeksters verblijf van onbeperkte duur.

Het betreft de bestreden beslissing:

“Art 13 § 2 bis De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbeperkte duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of

ander onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.

Op 27.12.1999 doet de betrokkene een asielaanvraag voor zichzelf en haar minderjarige kinderen. Deze asielaanvraag werd gevoerd onder de volgende identiteiten: PV, geboren op (...)1972 te Gjakove, Joegoslavië; PE geboren op (...)1994 te Gjakove, Joegoslavië; en PR geboren op (...)1999 te Gjakove. De betrokkenen zouden hun land van herkomst ontvlucht zijn omwille van etnische problemen. De betrokkene verklaarde gehuwd te zijn met PA, maar zou sinds haar vertrek niets meer van hem vernomen hebben. Op 25.08.2000 wordt de asielaanvraag van het gezin onontvankelijk bevonden door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS).

De betrokkene doet een eerste aanvraag tot regularisatie op basis van het toenmalige artikel 9.3 van de wet van 15.12.1980, maar deze aanvraag wordt onontvankelijk bevonden door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) op 18.01.2007. De betrokkenen dienen een nieuwe aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9 ter van de wet van 15.12.1980 dewelke eveneens onontvankelijk werd bevonden op 28.05.2008. De aanvraag tot regularisatie op basis van het artikel 9 bis van de wet van 15.12.1980, d.d. 08.05.2008 wordt ook onontvankelijk bevonden op 10.02.2009. Op 08.05.2009 doet het gezin opnieuw een aanvraag tot medische regularisatie op basis van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980. Op 17.09.2009 dienen betrokkenen eveneens een aanvraag tot regularisatie in op basis van het artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. In deze aanvraag beroepen betrokkenen zich op hun langdurig verblijf in het Rijk. Het feit dat ze geïntegreerd zouden zijn, en de scholarisatie van de kinderen. Op 06.04.2010 wordt het verblijf van betrokkenen geregulariseerd om humanitaire redenen. Daar betrokkenen in aanmerking kwamen voor regularisatie op humanitaire basis, werden de medische elementen van de regularisatieaanvraag die werd ingediend op basis van artikel 9ter niet verder onderzocht.

Op 27.12.2012 wordt er door de Centrale Dienst ter Bestrijding van Valsheden van de Federale politie (CDBV) melding gemaakt dat betrokkenen door de Franse autoriteiten werden onderschept met valse documenten. Betrokkenen waren in het bezit van een valse Kosovaarse identiteitskaart en vervalste Kosovaarse geboorteaktes. Uit nazicht is gebleken dat het hier dezelfde documenten betreft als de documenten die door de betrokkene werden toegevoegd aan hun aanvraag tot regularisatie d.d. 08.05.2009, als identiteitsbewijs. In de vreemdelingenwet wordt duidelijk vermeldt, dat een aanvraag tot regularisatie ingediend op basis van het artikel 9 bis of 9 ter van de wet van 15.12.1980, pas onvankelijk zal worden bevonden indien de betrokken vreemdeling zijn identiteit kan bewijzen, of kan aantonen hiervan vrijgesteld te zijn, of kan aantonen dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om de vereiste documenten in België te verwerven. Aangezien het identiteitsbewijs dat de betrokkene voorlegde bij haar aanvraag tot regularisatie vals werd bevonden door de CDBV op 10.07.2012, kan gesteld worden dat de aanvragen tot regularisatie die door de betrokkenen werden ingediend op 08.05.2009 en op 17.09.2009 derhalve niet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden, zoals deze worden beschreven in het art. 9 bis en 9 ter van de wet van 15.12.1980, voldeden. Een valse identiteitskaart en vervalste geboorteaktes kunnen de identiteit van betrokken personen immers niet bewijzen. Betrokkenen toonden bij deze aanvraag evenmin aan dat zij vrijgesteld zijn van het voorleggen van identiteitsdocumenten, noch dat zij zich in de onmogelijkheid bevonden om de vereiste documenten in België te verwerven. Bovendien trachtte het gezin de Belgische migratie-instanties te misleiden middels het gebruik van valse documenten en dit met het oog op verblijfsrechtelijk voordeel. De B - kaart die aan de betrokkenen werd afgeleverd op 18.06.2010 werd dus bekomen middels het gebruik van valse en vervalste documenten. De integratie van betrokkenen, hun langdurig verblijf in het Rijk en de scholarisatie van de kinderen, zijn onontvankelijk gezien de betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden van art. 9 bis van de wet van 15/12/1980, nl. het voorleggen van een identiteitsbewijs; Indien de medische elementen nog actueel zijn, kan de betrokkene altijd een aanvraag indienen in het kader van art. 9 ter van de wet van 15/12/1980. De betrokkene dient ook hier in het bezit te zijn van een authentiek identiteitsbewijs. Uit dit alles kan worden besloten dat de dienst vreemdelingenzaken, indien men destijds had geweten dat de identiteitsbewijzen, die werden toegevoegd aan hun regularisatieaanvraag d.d. 08.05.2009 en d.d. 17.09.2009, vals waren, deze aanvragen onontvankelijk zou hebben bevonden. In navolging van bovengenoemd wetsartikel en het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit dient het verblijfsrecht van de betrokkenen te worden ingetrokken...'

Verzoekster werd op 17 december 2012, onder een bijlage 13sexies bevolen het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan:

“Eerste middel : Schending van het art. 9bis Vw. van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van verzoeksters rechten van verdediging en van de hoorplicht.

1.1. Verzoekster verblijft sinds 1999 in België waar zij een asielaanvraag heeft ingediend. Op 6 april 2010 wordt aangaande verzoeksters aanvraag dd. 17.09.2009 om machtiging tot verblijf door verweerder een positieve beslissing genomen. Omwille van humanitaire redenen (integratie, langdurig verblijf en scholarisatie van de kinderen) wordt verzoeksters verblijf in België geregulariseerd.

Op 6 september 2012 worden verzoekster en haar twee kinderen in het bezit gesteld van een B- kaart geldig tot 27 mei 2015. Evenwel op 13 december 2012 beslist verweerder plots om het verblijfsrecht van verzoekster in te trekken nu uit onderzoek van de Centrale Dienst ter bestrijding van Valsheden van de Federale politie blijkt dat de door verzoekster neergelegde identiteitsdocumenten, met name een Kosovaarse identiteitskaart en geboorteaktes, vals zijn.

1.2. Dat in eerste instantie dient opgemerkt te worden dat in casu sprake is van schending van het redelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel. Verzoekster en haar kinderen verblijven reeds sinds 1999 in België en werden na het afwijzen van hun asielaanvraag jarenlang op het Belgische grondgebied gedoogd. Op 6 april 2000 werd door verweerder uiteindelijk hun verblijf geregulariseerd ingevolge het langdurig verblijf in België, hun integratie en de scholarisatie van de kinderen. Door verweerder werd toen geen enkele opmerking geformuleerd aangaande de door verzoekster neergelegde identiteitsbewijzen. Dat het onredelijk is en in strijd is met het rechtzekerheidsbeginsel wanneer meer dan twee jaar later en enkele maanden na de afgifte van een B-kaart verzoeksters verblijfsrecht plots ingetrokken wordt omwille van vermeende door verzoekster gepleegde fraude.

1.3. Dat overigens geenszins verweerder zich kan baseren op vaststellingen van de Centrale Dienst ter bestrijding van Valsheden van de Federale politie zonder voorafgaandelijk verzoekster anno 2013 hiermee te confronteren tijdens een onderhoud, waarbij haar de mogelijkheid wordt geboden haar verdediging voor te dragen. Dat derhalve sprake is van schending van verzoeksters rechten van verdediging en van de hoorplicht. Dat verzoekster geenszins in kennis werd gesteld van het rapport aangaande de vermeende door verzoekster gepleegde fraude door de Centrale Dienst ter bestrijding van Valsheden van de Federale politie vastgesteld.

1.4. Dat verweerder, indien deze van oordeel was dat er sprake is van fraude, geenszins verzoeksters verblijf in 2010 had dienen te regulariseren en in 2012 overgaan tot afgifte van een B-kaart nu verweerder reeds in 2009 het bezit was van de identiteitsdocumenten (waarvan achteraf zou blijken dat deze vals zijn) van verzoekster! Dat het volkomen onredelijk is en in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel wanneer verzoekster op 3 juni 2013 alsnog een intrekkingbeslissing wordt betekend waarvan de motivatie enkel en alleen verwijst naar de vermeende door verzoekster neergelegde valse identiteitsdocumenten.”

Verzoekster voert een tweede middel aan:

“Tweede middel : Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel Manifeste beoordelingsfout.

2.1. Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verblijfsregularisatie haar niet langer meer kan worden toegestaan wegens fraude. Dat verweerder echter de aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. dd. 9 dd. 17.09.2009 van verzoekster op 6 april 2010 ontvankelijk en gegrond verklaarde. Dat verzoekster wil benadrukken dat verweerder de aanvraag overeenkomstig art. 9bis Vw. dd. 17.09.2009 van verzoekster ontvankelijk en gegrond verklaarde wegens humanitaire redenen, waardoor verweerder erkende dat verzoekster en haar kinderen niet hun aanvraag in hun land van herkomst konden indienen en dat hun verblijf in België dient geregulariseerd te worden gelet op hun langdurig verblijf in België, hun integratie en de schoolgaande kinderen. Dat, gelet op voorgaande, verweerders intrekkingbeslissing niet getuigt van een zorgvuldig bestuur en schending inhoudt van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht. Dat in de intrekkingbeslissing nergens wordt gemotiveerd waarom het langdurig verblijf in België, de integratie en de schoolgaande kinderen van verzoekster plots niet meer weerhouden worden om verzoekster en haar kinderen toe te laten in België te verblijven. Dat de intrekkingbeslissing nalaat rekening te houden met het langdurig verblijf in België, de integratie en de schoolgaande kinderen van verzoekster. Dat de vermeende gepleegde fraude van verzoekster geenszins als een afdoende motivering kan beschouwd worden van de intrekkingbeslissing.

2.2. *Dat nergens uit de motivering van de intrekkingbeslissing blijkt dat dat minste onderzoek werd gewijd aan de moeilijkheden die een verwijdering van de kinderen (na jaren Nederlandstalig onderwijs in België) naar het land van herkomst zou teweegbrengen op pedagogisch en menselijk vlak. Dat immers verzoeksters kinderen in België beiden school lopen in het middelbaar onderwijs, met name aan de Ursulinen Mechelen (cf. stuk 2). Dat verzoeksters kinderen zelfs de Albanese taal zelfs nooit onderwezen hebben gekregen. Dat derhalve verweerders intrekkingbeslissing niet getuigt van een zorgvuldig bestuur en schending inhoudt van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.*

2.3. *Dat verweerder niet alleen naliet enig onderzoek te voeren naar de gevolgen van een verwijdering op pedagogisch, menselijk en financieel vlak voor de kinderen van verzoekster. Bovendien liet verweerder na enige afweging door te voeren tussen de verzoeksters vermeende gepleegde fraude en de schade welke bij een verwijdering verzoekster en haar gezin zullen lijden. Dat de door verzoekster vermeende gepleegde fraude niet opweegt tegen de schade welke verzoekster en verzoeksters kinderen (die zelf nooit enige fraude hebben gepleegd !!!) zullen lijden wanneer zij niet verder gemachtigd worden om op het Belgisch grondgebied te verlaten. Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel. Dat er door verweerder geen enkele afweging is gebeurd. Dat verweerders verwijzing naar de door verzoeksters vermeende gepleegde fraude geenszins een afdoende motivering uitmaakt. Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht en van een manifeste beoordelingsfout. Dat derhalve volkomen onterecht ten aanzien van verzoekster (en haar kinderen) een intrekkingbeslissing werd betekend, wat schending inhoudt van het gelijkheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van de zorgvuldigheids- en de motiveringsplicht."*

2.1.2. Gezien beide middelen elkaar grotendeels overlappen, zal de Raad ze samen bespreken.

Verzoekster stelt dat het onredelijk is en in strijd met het rechtszekerheidsbeginsel wanneer meer dan twee jaar na afgifte van een B-kaart haar verblijfsrecht wordt ingetrokken omwille van fraude. Zij stelt verder dat de verwerende partij zich niet kan baseren op vaststellingen van de Centrale Dienst van Valsheden van de Federale Politie zonder haar hiermee voorafgaandelijk te confronteren tijdens een onderhoud, waarbij haar de mogelijkheid geboden wordt zich te verdedigen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijf van de vreemdeling die gemachtigd is in het Rijk te verblijven voor een verblijf van onbepaalde duur wanneer deze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die van doorslaggevend belang zijn geweest voor het bekomen van de machtiging tot verblijf.”

Verzoekster kan niet gevolgd worden in haar betoog dat de verwerende partij zich niet kan baseren op vaststellingen van de Centrale Dienst van Valsheden van de Federale Politie, zonder haar hiermee voorafgaandelijk te confronteren tijdens een onderhoud, zodat de rechten van verdediging worden gerespecteerd. Zij toont echter niet aan op welke grond en om welke redenen de administratieve overheid tot een direct contact met haar had moeten overgaan. Verzoekster levert geen bewijs dat de vernoemde documenten niet vervalst zijn. Ze geeft ook niet aan wat zij tijdens een persoonlijk onderhoud met de verwerende partij zou aanbrengen, zodanig dat de gemachtigde tot een andere conclusie zou komen. Verzoekster maakt geen schending van de rechten van verdediging en de hoorplicht aannemelijk.

De betreden beslissing steunt op artikel 13, §2bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster kan artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet dienstig aanvoeren.

De verwerende partij kan dan ook geen onzorgvuldig optreden of een motiveringsgebrek dienaangaande verweten worden.

Verzoekster kan op zich geen rechten ontleen aan een langdurig verblijf in het Rijk dat tot stand kwam op grond van fraude en kan er evenmin op vertrouwen of de verwachting koesteren dat indien de fraude ontdekt wordt, haar verblijfsrecht in het Rijk onaantastbaar zou zijn.

Verzoekster kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met haar integratie in de Belgische samenleving en het schoollopen van de kinderen in België wanneer is gebleken dat het verblijfsrecht op basis van fraude is bekomen. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verzoeksters verblijf, bekomen in België het manifeste gevolg is van fraude. Op grond van de gegevens van het administratief dossier kan bezwaarlijk betwist worden dat de Belgische procedure tot verblijfsmachtiging misbruikt werd en dat verzoekster in werkelijkheid de intentie had het bestuur te misleiden.

De administratieve overheid beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij is uitgegaan van de correcte gegevens. Verzoekster ontkent niet dat valse verklaringen zijn afgelegd inzake de identiteit. Er werd bijgevolg op rechtmatige wijze toepassing gemaakt van artikel 13, § 2bis van de vreemdelingenwet en van het daarin vervatte beginsel *“fraus omnia corrumpit”*. Verzoekster toont niet aan dat de verwerende partij de grenzen van de haar wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid zou hebben overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing. Het feit dat verzoeksters verblijfsrecht werd ingetrokken door de bestreden beslissing is te wijten aan haar persoonlijk gedrag en kan de verwerende partij niet verweten worden.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.2.1. Verzoekster voert een derde middel aan:

“Derde middel : Schending van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot de bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 maart 1950) en van het proportionaliteitsbeginsel.

3.1. Dat dient te worden vastgesteld dat verzoekster sinds 1999 in België verblijft. Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoekster in de Belgische samenleving geïntegreerd is en te Mechelen samenwoont met haar twee kinderen. Dit zijn feiten waarvan verweerder op de hoogte is en dus deze niet zomaar kan wegfilteren. Dat het betekenen van een intrekkingsbeslissing een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privéleven. Dat er geenszins sprake is van schending van de openbare orde nu verweerder geenszins een bewijs hiervan heeft neergelegd. Dat de verzoekster betekende beslissing, welke een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoekster heeft geweven in België sedert haar aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde

legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M. Dat door verweerder geen enkele afweging is gebeurd tussen verzoekster langdurig verblijf in België, haar integratie in de Belgische samenleving en de vermeende door verzoekster gepleegde fraude in 2009."

2.2.2. Verzoekster verwijt de verwerende partij door de bestreden beslissing haar privé- en gezinsleven te schenden. Zij stelt dat er geen afweging is gebeurd tussen haar langdurig verblijf in België, haar integratie in de Belgische samenleving en de door haar gepleegde fraude.

Het recht op eerbiediging van het gezinsleven is niet absoluut. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen.

Uit artikel 8 van het EVRM kan niet worden afgeleid dat een staat de verplichting heeft om de keuze van de verblijfplaats van een vreemdeling te eerbiedigen en een recht op gezinshereniging of verblijf op zijn grondgebied toe te laten.

De toepassing van de vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven niet in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 1 40.105).

Verzoekster toont niet aan dat het voor haar onmogelijk is om in haar land van herkomst of elders een privéleven op te bouwen en er haar gezinsleven verder te zetten, temeer zij bewezen heeft naar haar land van herkomst onderweg te zijn toen zij in Frankrijk door de Franse politie werd gecontroleerd. Zij kan niet gevolgd worden waar zij stelt dat de bestreden beslissing buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel van artikel 8 van het EVRM.

De bestreden beslissing bevat bovendien geen verwijderingsmaatregel zodat de schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

Het derde middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien december tweeduizend dertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC